

Fénysugár

Evangeliumi hitebrazító és himnelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildiget, Pestmegye.

Valódi békesség.

Festők versenyeztek, hogy ki tudja találóbban lefesteni a béke képét. Az egyik egy napsütötte virágos rétet festett, melynek a szélén őzikék legeltek. A másik egy mély tengerszemet festett, amelyben a kék ég tükröződött. A harmadik meglepő módon festette le a békesség képét. A tájat vihar szántja végig, az ember szinte hallja a szél tombolását, a fák a földig hajlanak és egy sziklahasadékban kis madárfészek van, melyben kis madarak gondtalanul csiripelnek.

Lelkem előtt ott áll a három kép. A virágos mező szélén riadtan szövik fel az őzike, gyanus neszt hall. Mily könnyű volt felzavarni a béke szelid képét. Nem erre vágyom én, nem ilyen békeségre, amely ilyen könnyen ijedt nyugtalanságra változik.

A tengerszem kék tükre mily elragadó! A kék ég bárányszerűen oly szépen tükröződnek benne. De egyszerre búság hallatszik, szél korbácsolja fel a tó nyugodt békéjét. Hol a tiszta tótkör, hol a békesség, melynek mélysége rám olyan nagy hatással volt? A hullámok vad összevisszaságban szaladnak ide-oda. Tajtékozva verődik vissza habjuk a sziklafalon. Ez sem az a béke, amely engem kielégíthet. Ime, vad szenvedély tört ki a béke csendjéből.

A csiripelő madárcák békéje talán ideál lehet a számunkra? Sas kering a levegőben és a madárcák riadtan bujnak a fészek aljába. Szelid csiripelésük ijedt segélykiáltássá változik. Óh, de nem is kell ilyen nagy esemény ahoz, hogy felzavarja békességüket. — A veszély elmúlt, a sas elszállt, megint szárnyasuhogás hallatszik. Az anyamadár száll haza eleséggel a csőrében. A kis madárcák egymást csipkedve lökik, tölják, ütik, mindegyik előbbre igyekszik csőrével nyújtani: mily kevés kell itt is a béke megzavarásához. A sziklafal megvédi őket a vihar szelétől, de nem a saját szívük irigysége, féltékenysége, kapzsisága elől. Ez sem lehet számunkra a béke igazi képe. Ehez sem menekülhet pihenni vágyó szívünk, valódi békét kereső, fáradt tekintetünk.

Nincs hát hely, ahol az igazi békét megtalálhatjuk? Azt a békét, amit nem zavarhat fel többé semmi sem? Így kell leélni napjainkat küzdve, szenvedve, nyugtalankodva, kapkodva...? Nem, kedves

testvérem: amit három képen hiába kerestél, azt megtalálhalod a negyedikén. Jer velem, egy csodálatos képhez viszlek. Egy férfi alak térdel összekulcsolt kézzel és imádkozik. Fejét mennyei fény sugározza körül, arcán felséges nyugalom. Felfelé néz, az Ő mennyei Atyjához, Akiben bizik, Akiben hisz. Nincs mitől félnie: az Ő nyugalma mély, az Ő békessége végtelen, pihen az Atya szeretetében és most csak azokért könyörög, akiket itthagyt: „hogymegszenteltekkel legyenek az igazságban, ... hogymindnyájan egyek legyenek, ... hogya szeretet legyen Ő bennök, amellyel engem szeretted és én is Ő bennök legyek.“ (Ján. 17.)

Tudod kinek a képe ez? Tudod kinek szállt a könyörgése még ott is, még akkor is, a Gethsemánében te érted? Tudod ki szenvedett a Kereszten halált te érted, a te békességedért. ... az én békességemért? — Az Ur Jézus az! Menj hozzá, figyelj az Ő tanításaira, vedd fel az Ő igáját, add oda neki azt az egyet, amit tőled kér ... a szivedet — és tied lesz az egyetlen, az igazi, a legnagyobb békesség.

Dr. F. M. d. t.

Egy éjszaka áldásai.

Egy alföldi faluban élt egy özvegyasszony három kis fiával. Hat hét előtt temette el a férjét. Egymásután jöttek a hitelezők a férje után fennmaradt adósággal. Amikor az özvegy összeszámította az adóságot, kiünt, hogy jóval több, mint amennyi pénze volt. Kezét tördelve zokogott. Minden reményét elvesztette és csak egy vágya volt: meghalni.

Kopogtak az ajtaján és belépett a szomszédja, Izsák, az öreg zsidó.

„Miért jajgat? — Áthallatsz az üzletembe. Nem segíthetek magán?“

Izsák olyan részvétellel nézett, hogy az özvegyasszony szíve megnyílt és elmondta a bánatát.

„Ne féljen szomszédasszony“ — mondta Izsák — „már nagyobb dolgot is eligazítottam én. Adj nekem zálogba a bútorait és megfizetheti a férje adóságát. Mi meg majd csak megegyezünk azután.“

Az özvegyasszony számára nem volt más kivezető út, kénytelen volt elfogadni az öreg zsidó ajánlatát. Este, — hogy ne lássák az emberek, — átvitték a bútorát Izsák házába. Amikor már az utolsó nélkülözhető bútorát is elvitték, még egyszer átjött

Izsák és megkérdezte, hogy van-e még valami értékesebb tárgy, amit az özvegy elzalogosíthatna?

Az asszony szomorúan nézett végig rideggé lett, üres lakásán. Amint szemeit a falon körüljártatta, tekintete egy bőrkötéses, aranyszélű Biblián akadt meg az ajtófélfán. Egészen új volt, hívő keresztyányjától kapta, esküvője után, de azóta se nyultak hozzá.

„Csakugyan van még valamim“ — mondotta — „talán ér valamit ez a bőrkötés is.“

Izsák nem szólt egy szót sem, de valami különös gúny és fájdalom volt az arcán. Kifizette a Biblia árát, hóna alá fogta és ment. De alighogy kitétte Izsák a lábát, az özvegy valami különös fájdalmat és nyugalanságot érzett. Önkéntlenül is arra a harminc ezüst pénzre gondolt, amelyért Judás elárulta az Ur Jézust. Akármennyire igyekezett is megnyugtanni magát avval, hogy: „hiszen úgy sem használtam“ a lelkiismerete nem hallgatott el és olyan izgatott állapotba került, hogy magánkiül rohant át Izsákhoz, hogy visszaszerezze a Bibliát.

Péntek este volt. Az özvegy lélegzetét visszafojtva állt meg egy pillanatra az ablaknál, mielőtt belépett. Az asztalon hét szál gyertya égett a hétkarú gyertyatartóban, az asztal mellett ült négy zsidó férfi. Izsák felolvasott nekik valamit. Mit olvas vajjon? Az özvegy nem akart hinni a szemének, az ő Bibliája volt. Az Ur Jézus születéséről olvasott, először nevettek és gúnyolódtak, de azután elhallgatott a nevetés, Izsák egyik fejezetet a másik után olvasta. Közben elhallgatott, amikor ahoz a helyhez ért, hogy: „A kő, amelyet az építők megvetettek, szeguletkővé lett.” Azután tovább olvasott. Amikor a gethsemanéi küzdelemhez ért, a hangja úgy reszkelett, hogy nem tudott tovább olvasni. Mélyen meghatva csukta be a könyvet. A férfiak csendesen felálltak és hazamentek.

És az özvegy? Ott állt kint az udvaron a hidegben és nem tudta a tekintetét levenni a férfiakról. Mintha egy enyhe szellő járt volna át a lelkét. A jég megtört, könnyek gördültek végig az arcán, szégyenről és bánágotól égő arccal futott haza és térdre borulva imádkozott hajnalig. De nemcsak kiüvölt hajnalozott, az ő szívében is derengett. Tekintetét felemelte az Ur Jézus keresztlére és úgy érezte, mint ha az Ur így szólt volna hozzá: „Sok munkát szerezteél nekem a bűnökkel és gonoszságokkal. De én eltörölöm a te bűneidet és nem emlékezem meg róluk. Térj hozzám, mert én megváltottalak.” És az özvegy elhitta és béke ömlött a szívébe és mint új ember állt fel a térdéről.

A gyermekei még aludtak. Halkan kiment újra a házból valami ellenállhatatlanul hajtotta Izsákhöz, hogy visszahozza a Bibliáját. Amikor az özvegy belépett a szobába, Izsákot ott találta az asztalnál, ahol éjjel ült. Amikor a barátai elmentek újra elővette a Bibliát és tovább olvasta Máté evangéliumát. És amikor olvasta,

hogy Isten báránya ártatlanul és milyen türelemmel szenvedte el a gúnyt és gyalázatot és hogy hogy vitte a kereszteset a Golgothára és a kereszten a gyötrő fájdalmak között is első szavai voltak: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják mit cselekesznek”, ekkor leesett a hátyagól Ábrahám fiának a szeméről, megbotlépte a ruháját és zokogásba törve ki, így kiáltott: „Názarethi Jézus” többet nem tudott mondani, a szava zokogásba fulladt. Így találta az özvegy asszony. Amikor Izsák észrevette, felugrott és így kiáltott: „Szomszéd asszony, óh, hogy háláljam meg ezt a könyvet. Egy élet sem elég ahhoz. Megtaláltam Őt, Izrael reménységét, és a Messiást.” Többet nem tudott mondani, az asztalra borulva sírt, sirta.

Amikor az özvegy látta, hogy megáldotta az Ur az ő hűtlenségét, nem tudott mást tenni, mint sírni. Együtt hulláltak boldog megáldott könnyeket. Beszélgetni kezdett ez a két sötétből világosságba jutott lélek. És az égben örültek az angyalok. Az özvegy vissza kapta a Bibliáját és most már más lett az élete. Isten áldása nyugodt rajta és gyermekein és a háza Istennek hájléka lett az emberek között.

És Izsák? Vett magának egy Bibliát és szorgalmasan olvasta a családjával. Kutatta az Urást éjjel és nappal, összehasonlította az Ótestamentumot az Újjal, látta a jövőbeléseket és azok beteljesülését és nem sok idő múlva a pünkösdkor megkeresztelkedett a családjával együtt. Boldogan tett bizonyosságot a jelenlétük előtt az Urról és amikor a lelkész megkeresztelte, ragyogó arca sugározta, hogy: „Mostan, bocsátsd el, Uram, a te szolgádat, mert láttam az én szemeim a te üdvösségedet.”

Krónikák két könyve.

Címe után azt várnók, hogy ez lesz a Biblia legtörténetibb könyve. Valójában azonban csak a kiterjedt nemzetség-táblázatok s Júda királyainak pontos egymásutánban való letárgyalása igazolja a címet. Kezdetén úgy sejtjük, mintha dióhéjban akarná adni az eddig történetek foglalatát. De aztán látjuk, hogy míg egyesek felett elsuhan, másoknál bőven elidőz. A cél magasztalni azokat a királyokat, akik a templomépítéssel, az istentisztelettel, a papsággal kapcsolatban érdemeket szereztek s viszont kimutatni az Úr ítéletét azokon, akik a templom tisztasága és a papság tekintélye ellen vétettek. Ez egyszerű világot vet a szerző kilétére nézve. Mivel a könyv úgy végződik, ahogy a nyomban utána jövő Ezsdrás könyve kezdődik, a zsidó hagyomány Ezsdrásnak tulajdonítja a szerzőséget. Annyi bizonyos, hogy a számkivetés vége, sőt a fogságból való visszatérés táján keletkezett, s inkább papi, mint történeti vagy prófétai szempontok alatt íródott. Úgy látszik, a templom és papság ügyének előtérbe helyezésével gondolta az író legsikeresebben előmozdíthatni azt a végcél, hogy az új honalapításhoz, a romok felépítéséhez a kedélyek indítást és szent bizakodást nyerjenek.

A történetek fonalát egyébként egy hajszállal sem viszi előbbre a Krónikák két könyve, legfeljebb azzal, hogy az első nyolc fejezetben tárgyalt nemzetség-táblázatokkal elviszi a számkivetési idők végéig s a 9-ik fejezetben Jeruzsálem lakóit a visszatérés utáni idők kezdetén mutatja be.

Mózes III. könyvének légkörében érezné magát az olvasó, ha a templomépítéssel és az istentiszteletek helyreállításával kapcsolatos áhitatos események közé nem vegyülnének kemény harci események s a papok fényképcsarnokából nem tarkulnának

ki ádáz tusákat vívó, marcona hadvezérek arcképei. Nehéz is ezt a könyvet végigolvasni, hogy az embernek zavaró gondolatai ne támadnának, amikor az egyes királyok képe túlsötétlen, másoké pedig hibáiknak tervszerű elhallgatásával lép elénk. Tanulságos dolog elgondolkozni itt is azon, hogy mily sok függ a szemponttól, a megvilágítástól, melyben a dolgokat szemléljük. Vannak bizonyos jellemvonások, melyeket így jobban tudunk megbecsülni. Közben hálások leszünk azért, hogy az újtestamentumban, bár vannak azonos személyeket tárgyaló különböző könyvek, de nincsen ilyen egymással versenyegeni látszó két írás, mint az azonos területeken mozgó két írás: A Királyok és Krónikák két-két könyve. És ha visszahelyezkedünk az akkori körülmények közé, még csodálkozunk is azon, hogy ennyire is összeegyező lehetett a két könyv, melyeket különböző szempontokból írtak. Mert hiszen végeredményben azt találjuk, hogy az egyes személyekről szóló végső ítélet egybehangzó. Sault a Királyok könyve sem magasztalja végül s Salamon fényes vonásait az is megörökíti. Nincs is itten másutt, csak a cím körül a zavar. Nem általában Krónikák könyvét, hanem főleg a templom krónikájának könyvét kell magunk előtt látnunk. Hiszen Izráelt egészen figyelmen kívül hagyja a két könyv, ép azért, mert összekötése „A templommal” megszakadt. (Folytatjuk.)

Szeretettel kérjük kedves olvasóinkat, akik előfizetésüket eddig nem újították meg, hogy azt minél előbb megtegyék, mert a legközelebbi számot már csak azoknak küldhetjük meg, akik 1928-ra is előfizettek.

Megtisztító szenvedés.

A tűzpróba véget ér itt,
S színaranyként megpecsétlik
A tüzet kiállt hitet;
Legmagasb öröm az égben
Arra vár kit szenvedésben
Isten így elkészített.

Szenvedést ad, mely sebet ver,
S szívünkbe az égi Mester
Önképét így vési be.
Ő, ki testünk alkotója,
Így formál bennünket újra,
Szenvedések mélyibe’.

Szenvedések szívünk húrját
Égi zsoltárhoz hangolják,
S arra vonják a szemet,
Hol a pálmatarató sergek
Hárfahangnál énekelnek
Trón előtt dicséretet.

A legmélyebb fájdalomban
Jézus képe egyre jobban
Bénymul a szívbe így,
Úgy hogy már csak egyre vágyik:
Hadd legyenek tiéd halálig,
S síron át életre vígy!

Ámde a kehely ha bételt,
Áttör minden mezt a lélek,
Im, a függöny megrepedt!
S földi szem azt meg se látja,
Békesség mily tengerárja
Vár reá a mennybe’ fent.

Fordította: Vargha Gyuláné.

GONDOLATOK.

*Ha nem figyelünk Isten szavára,
akkor elérkezik a pillanat, amikor
hallgat.*

*Ha minket még emberek és kö-
rülmények befolyásolhatnak, akkor
még nem foglaltuk el a valódi
helyzetet az Urral szemben.*

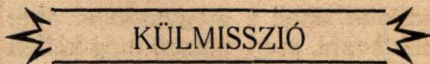

*Hinni annyit jelent, mint szá-
molni Istennel.*

*Az Úr mindig itt van, hogy fel-
segítsen, ha leverettetünk.*

*A felfelé vezető út nem mindig
napsugaras, de fönt az Úr vár.*

KÜLMISSZIÓ

Világosság-terjesztők egy sötét országban.

Ilyeneknek lehet nevezni Coillard misszionáriust és a feleségét, akik a 19-ik század második felében Délafrikában, a Zambézi-folyó környékén, rettenetesen elvadult pogány nép közt tartották magasra az evangélium világító szövétnékét. E közt a vad nép közt munkálkodott nemcsak Coillard, hanem hűséges élettársa is, aki mindent elhagyott, hogy Ura parancsát teljesíthesse. Heteken és hónapokon keresztül utaztak a szó szoros értelmében vett pusztaságban, majd az őserdőkön keresztül, ökörfogatton ülve, míg rendeltetési helyökre eljutottak. Olyan kunyhókban hálaltak meg, amelyeknek a földje mozgott és zsibongott a legutálatosabb rovaroktól, úgy, hogy lapáttal kellett őket kihányni a többi szeméttel együtt.

A Zambézi mellett munkálkodó misszionáriusok teljesen el voltak zárva minden kultúrától, még a postaközlelkedéstől is. Csak nagyon ritkán kaptak egy-egy levelet, s még ritkábban jutottak rendes élelmiszerekhez. Só, cukor, kávé, tea, tej nélkül kellett Coillardnének legtöbbnyire ellátnia a háztartást. Ha a környéken a gyilkoló láz dühöngött, ő ápolta a betegeket, ő vigasztalta azokat, akiknek szerelteit elragadta a halál. Imádkozott és hitt akkor is, ha az ég, mint az izzó érc borúlt a szomjúságtól el-epedt földre és nem jött eső. Sokszor heteken keresztül egyedül volt,

ő húzta meg az istentiszteletre szóló harangot és bizonyoságot tett a Megváltóról. Összegyűjtötte az asszonyokat és a neveletlen kis leányokat, énekelt velök, olvasni és varni taníttatta őket, s megtanította őket imádkozni, mert hiszen meg kellett tanulniok ismerni és szeretni Jézust.

Évek múltak el így, s még mindig csak a rögöket kellett eltakarítani az útból, szántani, vetni, sírni, könyörögni, varni és remélni — de arátni nem lehetett. „Sokat kell szenvednünk, de a világosság majd csak keresztül fog törni”, írták háza ebben az időben. Afrikából a hűséges úttörők.

Három éven keresztül aztán néhány leányt magához vett Coillardné és otthonában nevelte őket. De többen ezek közül éjbe kiszöktek a házból, a faluban csavarogtak, loptak és hazudtak. A bűnök újabb mélységei tárultak fel a hűséges misszióislányai előtt, aki sírt gyermekeiért. „Ami gyermekeink, a mi gyermekeink, oh jaj, nem lehet ezt a fájdalmat kimondani, de a hitet elveszíteni sem szabad”, írta egyszer. Akármilyen halálanok voltak ezek az első növendékek, előről kezdte a dolgot, s újakat vett magához.

Ekkor az Úr egy fényugarat küldött. Egyik összejövetelen egy királyi törzsből származó pogány ifjú egyszerre csak könnyekbe tört, bűnei fölött és elfogadta az Urat. Coillardék szíve felújongott. „Oh, ezt megémi, hogy egy Ma-Rotsi sirjon a bűnei fölött, ez fölér évek fáradságának nyomosságának és fájdalmának. Felséges óra volt ez a Zambézi földön, mikor Isten szeretetének első sugara keresztültört a bűn éjszakáján.

De Coillardné számára ez volt az utolsó ilyen öröm. Ott is utolért a láz. Egy este Coillard a harmadik nium mellett ült és énekelt, mikor

felesége csöndesen hozzá lépett és így szólt: „Hadd játsszam el még egyszer azt az éneket”, s elkezdte játszani azt az éneket, amely az aranykapukról szól. Coillard misszionárius beszélte el később azt a jelenetet. „Énekeltem a hajósról, aki kiköt a révben és meglátja az aranykapukat. Szívemet mély meghatottság fogta el s valami csodálatos sejtelem lepélt meg”.

Coillardné aztán lefeküdt s altól fogva a láz emésztette. „Kedvesem”, mondta a férjének, „nemsokára egyedül leszel, de Isten jó, ha útja néha sötét vizeken át vezet is”.

Aztán jöttek napok, amikor a szenvedéseknek nagy mélységein kellett keresztülmennie. „Olyan nyomorult vagyok, olyan hasznavehetetlen, az Úrnak a legkisebb szolgálóleánya”, panaszkodott. „Légy komoly, nagyon komoly a munkában”, intette a férjét. De Jézus közel volt és elűzte a felhőket. Eleitől fogva félt a beteg a testi szenvedésektől, s a halál gondolata aggasztotta, azért nagyon gyakran tette a halált imádság tárgyává, férjével együtt. Utolsó este azonban így szólt: „Meghalni nem is olyan nehéz, mint gondoltuk, hiszen olyan rövid ideig tart, s az örökkévaló karok emelnek”. Még egyszer kinnézett az ablakon föl a kék égre, s aztán így szólt: „Oh, milyen szép, milyen gyönyörű, vegre megérkeztem!” Igen, hazaérkezett, miután 30 éven át híven végezte az Úr munkáját. Valamikor azt ígerte a férjének: „Akárhová hív téged Isten, sohase talál engem akadály gyanánt az utadban. S ígéretet be is váltotta.

Egy fa alatt temették el — felámadási énekek hangzottak el a temetésen — ott nyugszik a test, és sok gyümölcsöt fog hozni.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Jan. 17. Márk 5: 1—20. Róm. 6: 1—11.

A legrettegetesebb testi és lelki állapot az ördögösség, amelybe az Isten Szent-Lelkének való makacs ellentállás s az ördög gonosz mesterkedéseivel való kihívó foglalkozás dönthetik az embert. Az ilyen ember állapota szinte reménytelennek tetszik. A sátán, aki már itt a földi életben ennyire megköltözhetett egy szerencsétlen emberi lelket, nem akarja elereszteni a maga zsákmányát az örökkévalóságban sem. De Jézus még itt is tud segíteni. Parancsszavára engedniök kell a démonoknak, s a megszabadult lélek vágyik mindig ott maradni Szabadítója közelében. De még feleslegesebb feladata is van, bizonyosságot tenni arról, aki megszabadította.

Jan. 18. Márk 5: 21—43. Róm. 6: 12—23.

Jézus nemcsak a démonoknak, hanem a halálnak is Ura. Ő az élet Fejedelme, s aki Ő benne hisz, ha meghal is, él. A testi halálon ugyan át kell mennie mindenkinek (ha csak azok közé nem tartozik, akik majd elragadtatnak. 1. Thess. 4: 17.), de Jairus leányának példája mutatja, hogy a testnek feltámaszása is el fog következni, természetesen a maga idejében, s az Úr által meghatározott sorrendben. (1. Kor. 15: 22—25.) A nagy kérdés csak az, hogy mire támadunk fel, örök életre-e, vagy pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra? (Dán. 12: 2.) Ez pedig attól függ, hogy Jézus itt a földi életben megeleveníthette-e lelkünket, az Ő benne való hit által, mert csak az Úrban élő lélek nyerhet örökéletre és örök üdvösségre alkalmas tesztet.

Jan. 19. Márk 6: 1—13. Róm. 7: 7—25.

A természeti ember nem tud messzebb látni a testi szemekkel látható és kézzelfogható dolgoknál. Az ilyen emberek az egyszerű Jézusban, a názáreti ács fiában sem tudták meglátni a dicső mennyei Urat, Istennek szent Fiát. Ma is, arra van szüksége minden embernek, hogy Jézus megérintse lelki szemét, hogy azok megnyílva, meglássák az Ő dicsőségét. S a megnyílt szemű ember tanítvánnyá lesz, aki megbízalást kap, hogy másokat is az Úrhoz vezessen.

Jan. 20. Márk 6: 14—29. Róm. 8: 1—11.

Egyik bűn a másikat szüli. Heródes dacára, hogy Jánost igaz és szent embernek ismerte, mégis elég gyáva és lelkiismeretlen, hogy börtönbe vettesse. Még a börtönben is örömet hallgatja János beszédét, de nem dönt amellett, hogy szabadon bocsássa, s így bizonyosságot legyen János igazságáról. Evvel azán teljesen útát nyit

az ördögnek, aki nem késik elhozni az alkalmas napot, mikor Heródest egészen a halójába foghatja. Elég egy leánynek a csábító láncá, hogy érzeit főlengelve, lelkiismeretét teljesen elhallgattassa s Heródes kész odaadni Keresztelő Jánosnak, az igaz és szent embernek fejét egy léha leány s egy gonosz asszony áldozataul. Óvakodjál a büntől, míg kicsinynek látszik, s dönts az Úr mellett, míg nem késő!

Jan. 21. Márk 6: 30—44. II. Kir. 5: 1—19.

Van olyan alkalom, amikor Jézus azt mondja tanítványainak: Jertek el, csupán ti magatok, s amikor kizárólag csak ő velők foglalkozik. Ezekből az összefüggésekből ki vannak zárva a távolállók. De éppen ezeknek kell arra szolgáltniok, hogy a tanítványok lelkében megerősödjék ki tudjanak menni az éhező és szomjazó lelkék közé, hogy megelégtessék őket azzal az edellel és itallal, amelyet Jézus kezéből vettek, s melyet az Úr megáldott és megszentelt. Ezzel az edellel és itallal minden éhező és szomjazó lélek megelégedhetik és még mindig marad elegendő az azután következő csoportoknak is.

Jan. 22. Máté 8: 1—13. Róm. 12: 17—21. Ján. 4: 5—14. Róm. 1: 13—20.

Jézus megkeresi azokat a földi körülményeket, amelyekhez hozzákapcsolja az emberekkel való érintkezését. A kútnál vizet merítő samáriai asszonytól vizet kér, de csak azért, hogy ebből kiindulva olyan beszélgetésbe eredjen vele, amelyből lelki ital, örökélet vize árad a szegény bűnös asszony lelkébe. Tanuljunk Jézustól így közeledni különböző úton és módokon a különböző viszonyok közt élő, különböző lelki állapotban levő, különböző természetű emberekhez. Vagyis mint Pál apostol: legyünk zsidóknak zsidóvá, törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, erőtelennek erőtelenné, s b.

Jan. 23. Zsolt. 114. Róm. 8: 12—23.

A veres tenger hajbái nem azért váltak kelté az Egyiptomból kivonuló Izrael népe előtt, mintha magában ebben a népben lett volna erre az érdem, hanem mert az Úr Izrael Istené akarta: magát benne megdicsőíteni. Ő volt az, aki a népet kivezette az egyiptomi fogságból, s szentséges népévé választotta. Ő maga lakozott e közt a nép közt mint annak Királya, s az Ő szentsége előtt utamodtak meg a hullámok és fordult hátra a Jordán. Az Úrnak ültetésmenti népe is csak annyiban várhat csodákat, akadályok ledolását, lelkek-

nek a bűn rabságából való szabadulását, amennyiben helyet enged maga közt az Úrnak s az Ő királyságának.

Jan. 24. Márk 6: 45—56. Róm. 8: 24—30. Milyen mélyen belé van gyökerezve az emberi szívbe a hitetlenség! A tanítványok csak most látták az Őt kenyér és két hal csodáját, s még sem tudják felismerni az Urat, mikor az éjben és viharban közeledik feléjük. Hitők és bizalmuk nem tud keresztültörni félelmükön és szívöknek keménységén. S az Ő irgalmassága még sem szűnik meg. Tovább folytatja gyógyító, vigasztaló, életet adó munkáját. Nem így van-e ez ma is?

Jan. 25. Márk 7: 1—23. Róm. 8: 31—39. Isten előtt utálatos minden külső látszat, amely nem felel meg a belső valóságnak. Mennyi szertartás, mennyi törvényeskedés, mennyi emberi erőlködés, mennyi képmutatás van ma is az úgynevezett „isten“-tisztizletekben. Pedig Isten előtt semmi más nem kedves, csak a töredelmes lélek és a bűnbánó szív. (Zsolt. 51: 19.), s mindaz a cselekedet, ami ebből a lélekből és szívből fakad. Vizsgálj meg istentiszteletedet, templombajárododat, bibliaolvasásodat, imádkozásodat, vallásos szertartásaidat, jótevékenységeidet, szóval tett hitvallásodat, hogy ebből a forrásból fakadnak-e. Ha nem, alázd meg magadat és térj meg.

Jan. 26. Márk 7: 24—37. Róm. 9: 1—13. Mily sok ember, a választott nép tagjai közül, nem állta úgy ki a hit próbáját, mint ez a pogány asszony. Jézus először elutasítja, de ő nem retten vissza. Akármilyen kevéssel is megelégszik, az asztal alá hullott morzsalekkel, s hiszi, hogy neki az is elég, mert hiszen abból a kenyérből való, amelyet az Őr ad a fiának. S hite nem szégyenül meg; a neki jutott kegyelmi morzsalek megszabadítja leányát az ördögtől. S az emberek látva ezt, s a megnyilatkozott fülű süketet s még sok más gyógyulást és csodát, kénytelenek elismerni, hogy „mindent jól cselekedett“. S ezzel el van ismerve isteni szentsége és hatalma.

Jan. 27. Márk 8: 1—21. Róm. 9: 14—24. „Hogy nem értitek hát?“ Milyen fájdalmasan hangozhatott el az Úrnak ajkáról ez a kérdés, mikor azt látta, hogy a tanítványok a megismétlődő csodák után is bámulva és értetlenül néznek egymásra, s találgatják az Őr szavainak értelmét. A kenyér nekik most is csak kenyér, amelyet szájukkal megehetnek, s nem jel és példa a mennyi kenyérről, amire Jézus rá akor általa mutatni. Valóban a tanítványok is sokszor hasonlítanak a farizeusokhoz, akik folyvást mennyi jelt kérnek, holott Jézusnak minden szava és cselekedete, egész lénye és élete nem egyéb mennyi jelnél.

Hányan értik meg ma is ezt a mennyi jelt? Megérté-e te?

Jan. 28. Márk 8: 22—9: 1. Zsolt. 93. Az Őr Jézus különbséget tesz e közt a két kérdés közt: „Kinek mondanak engem az emberek?“ és „Kinek mondotok engemet ti?“ (t. i. a tanítványok). A világi emberek mondhatnak akármit és mondanak is sokfélét, de Krisztus tanítványainak ismerniök kell Őt a maga teljes valójában. Nem elég, ha Tanítónak, Mesternek, Példaképnek tartják, Krisztusnak kell tartaniok, vagyis Királynak, fölkel Fejedeleme, akinek teljes hatalom adatott mennyen és földön, s így az ő szívökön, az ő életükön is. S ennek a megismerésnek maga után kell vonnia a teljes odaadást, a teljes engedelmességet. Ilyen viszonyban vagy-e te Jézus Krisztussal?

Jan. 29. Máté 8: 23—27. Róm. 13: 1—19. Ján. 4: 31—42. Róm. 7: 7—16. A természet, az elemek hamarabb engednek Jézusnak, mint az emberi szív. Csak ezeknek engedelmesseget látva jutnak el a tanítványok ehhez a kérdéshez: „Kicsoda ez?“ Pedig az Úrnak nem az a főcélja, hogy a természeti erőket kormányozza, hanem hogy az emberi szív viharában kezébe vehesse a kormánypalcát, s csendességet, békét teremtsen. Őh bár ne akadályoznánk meg Őt ebben a szándékában kicsinyhitűségünkkel!

Jan. 30. Zsolt. 115. Róm. 10: 1—17. A hitetlen ember a maga dicsőségét keresi, Isten gyermekei az Úrnak dicsőségét keresik. Minden, ami az emberi szívben elébe helyezkedik Istennek, legyen az anyagi vagy szellemi természetű, legyen az valamely ember, vagy az ember saját maga, az mind bálvány, annak le kell dőlnie az Isten dicsősége előtt. Csak aki az Urat teszi elsővé, aki Őt ülteti a trónra, aki egyedül Ő benne bíz, az számíthat az áldásokra, amelyeket Isten ígér az övéinek. Egyes ember, család, nemzet, egyház, mind csak így lehetnek áldottak.

Jan. 31. Márk 9: 2—13. Róm. 11: 1—12. Az Őr Jézus dicsősége, míg itt a földön járt, el volt rejtve az egyszerű, alázatos külső alatt. De ennek a dicsőségnek fénye és ereje mégis útát kellett hogy törjön magának legalább egy-egy ünnepélyes órában. Ilyen ez a táborhegyi jelenet. Milyen csodálatos boldogság lehet az Őr Jézust így, a maga teljes dicsőségében látni! Szeretnének is a tanítványok mindig ott maradni ebben a fényben. De ez majd csak az örökkévalóságban lesz lehetséges. Itt a földi életben mindig újra meg újra le kell szállnia a megdicsőülés hegyéről, — ha megadatik is egy-egy ünnepélyes órában, hogy oda felmenjünk — s le kell menni a völgybe, a mindennapi életbe, a munkába. Bár jól fel tudnánk használni a kegyelemnek mind akétféle idejét.

Vargha Gyuláné.